

Headline	Bahasa Melayu dipinggir bangsa sendiri	Language	MALAY
Date	25. Apr 2008	Page No	12
Media Title	Berita Harian	Article Size	69 cm2
Section	Nasional	Frequency	Daily
Circulation	217920	Color	Full Color
Readership	2083000		

Bahasa Melayu dipinggir bangsa sendiri

SAYA tertarik dengan pandangan Dr Sharifudin Lubis dari Fakulti Bahasa Moden dan Komunikasi, Universiti Putra Malaysia berhubung kepiluan Prof Dr Teo Kok Seong mengenai masa depan bahasa Melayu, di akhbar ini, kelmarin.

Analisis Dr Sharifudin memang bernas dan mempunyai mesej jelas. Saya juga bersetuju dengan keluhan Prof Teo yang begitu cekal memperjuangkan bahasa Melayu. Saya melihat bahasa Melayu kini semakin terpinggir bukan saja di Malaysia, malah di Nusantara atau alam Melayu.

Apa yang menarik seperti pandangan Dr Sharifudin, masyarakat bukan Melayu lebih memberikan perhatian mengenai nasib dan masa depan bahasa Melayu berbanding orang Melayu.

Barangkali orang Melayu bermint menjadi 'orang putih' dan tanpa mereka sedari meminggirkan bahasa sendiri sebagai bahasa kebangsaan negara.

Saya risau mengenai kemunduran dan kelesuan bahasa Melayu yang semakin hari dianaktirikan oleh masyarakat Malaysia, terutama orang Melayu.

Saya teringat ucapan Raja Muda Perak, Dr Raja Nazrin Shah dalam satu Seminar Bahasa Rojak yang dianjurkan Dewan Bahasa dan Pustaka (DBP) sebelum ini. Titah baginda bahawa rakyat Malaysia perlu memartabatkan bahasa Melayu sebagai bahasa kebangsaan Malaysia seperti termaktub dalam Perkara 152, Perlembagaan Persekutuan.

Mesej itu masih segar dalam ingatan saya, walaupun ia tidak diberikan liputan media secara meluas ketika itu. Dalam kes terbaru, mungkin Bank Pertanian mahu memberikan satu kemegahan baru kepada institusi berkenaan sehingga mereka 'terlupa' mengenai Perkara 152.

Apa yang menghairankan saya ialah DBP juga leka dalam menjalankan peranan 'menasihati' AgroBank. Sebagai ahli antropologi sosial, saya tetap mengambil berat kegiatan yang berlaku dalam kehidupan serta persekitaran manusia dan masyarakat.

Sekiranya masyarakat Malaysia masih memandang rendah mengenai martabat bahasa Melayu, nescaya 50 tahun kelak, bahasa Melayu akan hilang di rantau alam Melayu. Samasama kita fikirkan natijahnya.

Oleh itu, peranan semua ahli masyarakat amat penting untuk memperkasa dan martabat bahasa Melayu sebagai bahasa rasmi dan kebangsaan negara. Justeru, DBP perlu menerima hakikat dan cabaran dihadapi dalam usaha memajukan bahasa Melayu.

Sekiranya semua rakyat Malaysia tanpa mengira kaum komited dengan tugas dan tanggungjawab masing-masing, hasrat kerajaan untuk menjadikan bahasa Melayu sebagai bahasa komunikasi Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu (PBB) pada 2020 pasti tercapai dengan jayanya.

DR SARJIT S GILL,
Fakulti Ekologi Manusia
Universiti Putra Malaysia.